

קוֹנְטְרָס
פְּתִית לְמָאוֹר

יְגֵלָה נוֹרָאוֹת נִפְלְאוֹת, לְמוֹדִים עֲמֻקִּים בְּגִלּוּי
אֱלֹקוֹת, וַיִּחַזַּק וַיֵּאֱמֶן אֶת כָּל בֵּר יִשְׂרָאֵל, שְׂיִזְכֶּה
לְהִיּוֹת דְּבוּק תָּמִיד בּוֹ יִתְפַּרֵּד.

בְּנוֹי וּמִיֶּסֶד עַל־פִּי דְבָרֵי
רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אוֹר הַגְּנוּז וְהַצָּפוֹן
בוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוּנְנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ
רַבֵּי נַחֲמָן מְבַרְסֵלָב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ
וְעַל־פִּי דְבָרֵי תְלַמִּידוֹ, מוֹרְנוּ
הַגְּאוֹן הַקְּדוֹשׁ, אוֹר נִפְלָא, אֲשֶׁר כָּל רֵז לֹא אָנִיס לִיה

רַבֵּי נִתָּן מְבַרְסֵלָב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ
וּמִשְׁלָב בְּפִסְוֵקֵי תוֹרָה, נְבִיאִים, כְּתוּבִים וּמֵאֲמָרֵי
חֻכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים מְגַמְרָא וּמְדַרְשִׁים וַיִּזְהַר הַקְּדוֹשׁ

הוֹבָא לְדַפּוּס עַל־יְדֵי
חֲסִידֵי בְּרֵסֵלָב
עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכֵב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר, שְׁעוֹבֵר עַל כָּל אָדָם
כָּל־כֶּף הַרְבֵּה צְרוּת וְיִסּוּרִים, עַד שְׂאִין אֶחָד
יודֵעַ מַה שְׂקוּרָה לְזוּלָתוֹ, וּמִזֶּה בָּא, שְׂכָל
אֶחָד מְקַנָּא בְּזוּלָתוֹ, אֲבָל בְּאַמַּת אִין אָדָם
שְׂאִינוּ סוֹבֵל בְּזֶה הָעוֹלָם צְרוּת וְיִסּוּרִים,
וְהַכֵּל כְּדֵי לְזַכֵּךְ אוֹתוֹ, כְּדֵי שְׂיֵאִיר בּוֹ הָאוֹר
אִין סוּף בְּרוּךְ הוּא, כִּי כָּל שְׁעוֹבֵר עַל
הָאָדָם יוֹתֵר יִסּוּרִים — יוֹתֵר מְזַדְּכֵךְ, אִם רַק
מִחֲזִיק מַעֲמָד, וְאִינוּ קוֹרָא תִּגְרָר עָלָיו יִתְבָּרֵךְ,
אִזִּי נַעֲשֶׂה כְּלִי לְהַמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ הָאֶרֶת
הָאִין סוּף בְּרוּךְ הוּא, אֲשֶׁרִי מִי שְׂמִחֲזִיק
מַעֲמָד !

(אמרי-מוהרא"ש, חלק ב', סימן תתכז)

קוֹנְטֵרַס

כְּתִית לַמָּאֹר

בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה כְּתִיב (שְׁמוֹת כז, כ): "וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ שֶׁמֶן זַיִת זָךְ, כְּתִית לַמָּאֹר, לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד", לְהַדְלִיק הַמְּנוֹרָה הַזֹּאת מִצֹּהַר שֶׁמֶן זַיִת זָךְ, אֹמֵר רַש"י: בְּלֵי שְׁמֵרִים. חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים אֹמְרִים (מְנַחֵם נג:): מַה זַיִת אֵינוֹ מוֹצִיא שְׁמֵנוֹ, אֶלָּא עַל-יַדֵּי כְּתִית, אֵף יִשְׂרָאֵל אֵינָם חוֹזְרִים לְמוֹטָב, אֶלָּא עַל-יַדֵּי יִסּוּרִים; כְּשֶׁרוֹצִים לְהוֹצִיא שֶׁמֶן מִן הַזַּיִת, צָרִיכִים לְכַתְּשׁוֹ הַיֵּטֵב הַיֵּטֵב, וְאִזּוֹ יוֹצֵא שֶׁמֶן זַיִת זָךְ, שֶׁיִּכּוֹלִים אַחֲרֵיכֶן לְהַדְלִיק בּוֹ וַיֵּאִיר. כְּמוֹ-כֵן נִשְׁמָה קְדוּשָׁה שֶׁיִּרְדֶּה מִן הַשָּׁמַיִם, וְהַתְּלַבְּשָׁה בְּגוֹף גִּשְׁמִי, וְצָרִיכָה לְהַפִּיר אֶת הַבוֹרָא יְתִבְרַךְ שְׁמוֹ, כְּדֵי שֶׁתֵּאִיר — כּוֹתְשִׁים אוֹתָהּ. רַבֵּנוּ ז"ל אָמַר פַּעַם: הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אוֹהֵב חֶסֶד מְטֻגָּן; הֵינּוּ אָדָם שֶׁעוֹבֵר עָלָיו הַרְבֵּה יִסּוּרִים, מְרִירוֹת, צָרוֹת, וְאֵף-עַל-פִּי-כֵן הוּא מְחַזֵּק מְעַמָּד, זֶה חָשׁוּב מְאֹד מְאֹד לְמַעַלָּה בַּשָּׁמַיִם, וּמֵדוּעַ?

כי כף מְנַסִּים אֶת הָאָדָם אִם כּוֹנֵנֹתוֹ רְצוּיָה לַשָּׁמַיִם, או שְׂרָצוֹנוֹ כְּבוֹד, או כֶּסֶף, או שֵׁם. וְלִכֵּן מְנַסִּים כָּל אָדָם וְאָדָם — לְרֵאוֹת אֶל מִי יִפְנֶה בְּעֵת צָרָה. כְּתוּב בְּזֹהָר (שְׁלַח קסח:): אָעֵא [עֵץ] דְּלֵא סְלִיק נְהוּרִיָּה — מִבְּטָשִׁין לִיָּה; חֲתִיכֵת אֵשׁ גְּדוּלָּה כְּשֶׁרוֹצִים לְהִדְלִיקָה — אֵי אֶפְשָׁר, וְעַל-כֵּן שׁוֹבְרִים אוֹתָהּ לְחֲתִיכוֹת קְטַנּוֹת, וְאִזּוּ יְכוּלִים לְהִדְלִיקָה בְּנֶקֶל, כֶּף גּוֹפָא דְלֵא נִכְנַס בֵּיהּ אוֹר הַנֶּשֶׁמָה — מִבְּטָשִׁין לִיָּה, שׁוֹבְרִים אוֹתוֹ.

עֲלִינוּ עוֹבְרִים כָּל מֵינֵי צָרוֹת וְיִסּוּרִים, כָּל מֵינֵי מְרִירוֹת, כָּל מֵינֵי פְחָדִים, וּפְעָמִים רַבּוֹת אָנוּ שׁוֹאֲלִים אֶת עֲצֵמָנוּ — מַה זֶה וְעַל מַה זֶה, שְׁעוֹשֶׂה לָנוּ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא צָרוֹת וְיִסּוּרִים כְּאֵלוֹ, וְלָמָּה אָנוּ צָרִיכִים לְסַבֵּל אֶת כָּל הַסִּבָּל הַזֶּה?! וְאֲדַרְבֶּה, כָּל מִי שְׁדָבוֹק יוֹתֵר בְּהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כָּל מִי שְׁרוּצָה יוֹתֵר אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, עָלָיו עוֹבְרִים יוֹתֵר מִשְׁבָּרִים וְגִלִּים. וְהִנֵּה זֶה הַתְּרוּץ — עֲלִינוּ לְדַעַת, כִּי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְנַסֶּה אוֹתָנוּ, וְרוּצָה לְרֵאוֹת — אוֹלֵי אָנוּ שְׁקִרְנִים, ר'מָאִים, צ'בוּעִים, כְּפִי שְׁיִשְׁנָם הַיּוֹם הַרְבֵּה מְאֹד בְּעוֹלָם, שֶׁהֵם שְׁר"ץ הַשׁוֹרֵץ עַל הָאָרֶץ. רַבְּנוּ ז"ל אוֹמֵר (לְקוּטֵי-מוֹהֲר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן טו): יֵשׁ אֲנָשִׁים הַמְתַּפְּאָרִים שֶׁהֵם צְדִיקִים, וְיְכוּלִים לַעֲשׂוֹת תְּקוּנִים,

פְּתִית לְמֵאוֹר

שֵׁט

לְעֶסֶק בְּתַקוּנֵי נְשָׁמוֹת, אָךְ אֵינָם אֵלָּא נוֹכְלִים, רִיקִים וּפּוֹחֲזִים, וְהַכֶּסֶף שְׁנוּטְלִים מִבְּנֵי-אָדָם — זֶה גְּנֻבָה וּגְזֻלָּה, וּמִי יוֹדֵעַ אִם אָנוּ אֵינָנוּ שְׂיָכִים לְאוֹתָם אֲנָשִׁים, חֵס וְשָׁלוֹם; כִּי צְרִיכִים תָּמִיד לַחֲשֹׁשׁ אִם לֹא לּוֹקְחִים כְּסָפִים מִבְּנֵי-אָדָם בְּחִנָּם, שְׂזוּ גְּנֻבָה מִמֶּשׁ, לְזֹאת מְנֹסָה אוֹתָנוּ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּנִסְיוֹנוֹת קָשִׁים וּמְרִים, שְׂמֵאֲבָדִים אֶת הַשֵּׁם, סוֹבְלִים בְּזִיוֹנוֹת וַחֲרָפוֹת, וּמְמִילָא אֵין לָךְ שֵׁם, כָּלָם מְדַבְּרִים עָלֶיךָ, וְכַמוּבָא בְּדַבְּרֵי רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן קסג), שֵׁשׁ בְּנֵי-אָדָם שְׁנַעֲשֶׂה מֵהֶם כָּלָם דְּבוּר, שְׁכָל אֶחָד מְדַבֵּר מֵהֶם, כָּל אֶחָד מְדַבֵּר בְּגִנוּתָם, אֵיזָה שֵׁם יָכוֹל לְהִיּוֹת לָהֶם?! אֵיזָה כְּבוֹד יֵשׁ לָהֶם, כְּשֶׁכָּלָם מְבַזִּים אוֹתָם וּמְדַבְּרִים עָלֵיהֶם, כָּל עַם הָאָרֶץ מְלַהֵג שְׁפָתוֹ בָּהֶם?! וְכֶסֶף — אֵינָם מְקַבְּלִים אֲגוּרָה מֵאִישׁ, מִשׁוּם גּוּף וְכַדוּמָה, וְהֵם מוֹסְרִים נַפְשָׁם, דָּמָם (תְּרִיתִי מִשְׁמַע) וְחֻלְבָּם, לְהַקְמֵת מוֹסְדוֹת תּוֹרָה, מוֹסְדוֹת חֶסֶד, מוֹסְדוֹת חֲנוּפָה, גְּנִים לִילְדֵי יִשְׂרָאֵל, תְּלִמוּד תּוֹרָה לְבָנִים, בֵּית-סֵפֶר לְבָנוֹת, יְשִׁיבָה קְטָנָה, יְשִׁיבָה גְּדוּלָּה, כּוֹלָלִים, מְקַנְאוֹת וְכוּ' וְכוּ', וְאֵף אֶחָד אֵינוֹ תוֹרֵם אֲגוּרָה אַחַת בְּעֶבֶר זֶה. וְלַהֲפֹךְ — עוֹד יֹאמְרוּ אֵינְשֵׁי דְלָא מְעַלִּי: "אֵין לָךְ גְּנִים, אֵין לָךְ מוֹסְדוֹת חֲנוּפָה, אֵין לָךְ יְשִׁיבוֹת, אֵין לָךְ כּוֹלָלִים" וְכוּ' וְכוּ', בְּשַׁעַה שְׁכָל אֶחָד יָכוֹל

לבוא ולהתבונן ולראות את המוסדות שרירים וקיימים, קבועים ואיתנים. ופלא על גבי פלא, דיקא אלו הרמאים, השקרנים והצבועים, שאין להם מוסדות כלל, ולא בתי חנוך וכו', והם מקבלים תקציבים, ושופכים עליהם ממון הרבה והון תועפות בעבור מוסדותיהם הפיקטיביים, וכך ה'רע-בנים' עוזרים להם, ומסיעים לתרמיתם ולנכלי ערמוניותם, האין זה פלא?! ואם-כן בראות אדם את הפוף היוצרות, הוא יכול לפל בדעתו — "מה קורה פה?! איה הצדק, איה האמת והישר?!" אלא זה אחד מהנסיונות שמנסים את האדם. הקדוש-ברוך-הוא אוהב אותנו, ורוצה לראות איך נחזיק מעמד, איך נהיה דבוקים בו יתברך, על אף השקר הגדול כל-כך, המתגבר בכל מקום, ולמרות הכזבים והרמיה המתפשטים בכל עבר ופנה, וזה השבח של בר ישראל — שמחזיק מעמד, ונשאר דבוק בקונו. וזה כל אחד מאתנו צריך לבדק את עצמו אם אינו מטעה את עצמו או את הזולת, ואם אינו מרמה את הבריות, חס ושלום.

ולכן הגיע הזמן, שנקח עצמנו בידינו, ונזכר, אשר במנוחה הכניס הכהן גדול בכל יום שמן זית זך, "פתית למאור", כדי שיאיר פתשו את הזיתים

במכתש, כמו-כן כותשים כל יהודי המאמין בהקדוש-
 ברוך-הוא, ומצרים לו, ועושים לו עול, והכל — פדי
 שיבוא אל בוראו ויוצרו, וידבר אליו יתברך, וישית
 ויספר כל אשר עם לבבו לפניו. והנה מאחר שזכינו
 בזכיות חנם להתקרב אל רבנו ז"ל, אשר הוא מגלה
 לנו את האמונה בהקדוש-ברוך-הוא, ולולא רבנו ז"ל
 היינו אבודים לגמרי, רבנו ז"ל מגלה לנו את הבורא
 יתברך שמו, רבנו ז"ל מאיר בנו את האור האין סוף
 ברוך הוא, רבנו ז"ל מלהב את לבנו, פדי שנזכה לדבר
 אליו יתברך.

ומהו הענין של הדבור אליו יתברך? פתוב
 ברמב"ם (הלכות תפלה, פרק א', הלכות ב-ג), שבתחלה, כל
 יהודי שהיה צריך משהו, היה מבקש את הקדוש-
 ברוך-הוא בשפת האם שלו, אשר זו מצות עשה,
 שאדם צריך להתפלל לפניו יתברך, ובכל פעם שיהודי
 מבקש צרכיו ממנו יתברך, הוא מקיים מצות עשה.
 באו אנשי כנסת הגדולה, ראו וצפו ברוח קדשם,
 שהנה מגיעה גלות קשה, ועם ישראל ירדו בגולה,
 וישפחו לגמרי את ענין התפלה, אזי תקנו לנו שלש
 תפלות קבועות: שחרית, מנחה, ערבית; ואומרים
 חכמינו הקדושים (ברכות כו:) שתי דעות — למה קבעו

את התפלות שלש פעמים ביום? א. כנגד תמיד של שחר ותמיד של בין הערבים, ואיברים שהעלו על המזבח כל הלילה; כי בזמן שבית המקדש היה קיים, היו מקריבים קרבן אחד בבקר, כדי לכפר על כל העוונות שעשו כל הלילה, ובין הערבים תקנו עוד קרבן, כדי לכפר על כל החטאים שעשו כל היום, וכל הלילה בער על המזבח כל הנותר מהקרבנות, ועל זה תקנו תפלת שחרית — כנגד תמיד של שחר, תפלת מנחה — כנגד תמיד של בין הערבים, ואיברים ופדרים שבערו כל הלילה, כנגד זה תקנו תפלת ערבית. ב. התקינו תפלת שחרית — כנגד אברהם, שתקן תפלה זו, כמו שכתוב (בראשית יט, כז): "וישכם אברהם בבקר". תפלת מנחה — כנגד יצחק, שנאמר אצלו (שם כד, כג): "ויצא יצחק לשוח בשדה", תפלת ערבית — כנגד יעקב, שנאמר אצלו (שם כח, יא): "ויפגע במקום והוא וילן שם". זאת תקנו אנשי כנסת הגדולה, כדי שנוכל להתפלל שלש תפלות ביום, יהודי הקם בבקר, יודע שצריך לרוץ לבית הכנסת ולהתפלל לפניו יתברך במנין, וכן אחר הצהרים כשהוא עסוק בעסקיו, נזכר לפתע שצריך להתפלל מנחה — "אוי, עלי להתפלל לפניו יתברך", וכן כששב לביתו בערב, אחר יום מפרך, יודע שצריך

להתפלל ערבית, ולולא השלש תפלות הללו שנקבעו לנו, מזמן היינו שוכחים את הקדוש-ברוך-הוא, בר מינן. ולכן התקינו לנו אנשי כנסת הגדולה שלש תפלות קבועות בכל יום, ואשרי האדם הבא בכל יום לבית-הכנסת, להתפלל במנין שלש תפלות אלו, עד כדי כך שאומרים חכמינו הקדושים (ברכות ח.) אימתי עת רצון? בשעה שהצבור מתפללים, זה הדבר הגדול ביותר, שיהודי בא להתפלל במנין שלש תפלות הקבועות. אבל ישנה עוד תפלה: תקון חצות, אשר מתפללים אותה באמצע הלילה, והיא על חרבן בית-המקדש; אשר מאז שברא הקדוש-ברוך-הוא את הבריאה, גלה לנו, שאמצע הלילה הוא עת רצון גדול מאד בשמים, ולכן הסכימו אז להתפלל לפניו יתברך, ולבקש כל צרכינו ומבקשנו, וכן מאז חרבן בית-המקדש, אנו מתפללים על צרות ישראל ועל גלות השכינה, ואז הוא עת רצון גדול מאד. ואם-כן אלו השלש תפלות: שחרית, מנחה, ערבית, כל אחד מחייב להתפלל, אף תפלת חצות — זו תפלת הצדיקים, ואשרי מי שזוכה לאמרה גם-כן בכל לילה ולילה. ומשיח צדקנו יגלה תפלה חדשה — תפלת ההתבודדות, שכל יהודי יתפלל אל הקדוש-ברוך-הוא בשפת האם שלו, כי אז בעת הגאולה נאמר (ישעיה יא):

"וּמְלֹאָה הָאָרֶץ דָּעָה [לְדַעַת] אֶת ה' כַּמִּים לַיָּם מְכַסִּים ; שְׁכָלָם יִכִּירוּ אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וַיִּדְעוּ שֶׁהוּא יִתְבָּרַךְ נִמְצָא, וְאִין בִּלְעָדָיו נִמְצָא, וְאִם הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא פֶּה אִתִּי, עָמִי וְאָצְלִי, לָמָּה לִּי לְרוּץ לְפָלוּנִי וְלֹא לְמוֹנִי?! יוֹתֵר טוֹב לָבוֹא לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ, וְלִשְׁפֹךְ לְפָנָיו שִׂיחִי! רַבְּנוּ ז"ל אָמַר (תַּיִי-מוֹהַר"ן, סִימָן רסו): בֵּינֵי לְבִין מְשִׁיחַ יֵשׁ הַפֶּרֶשׁ אֶחָד — אָצְלִי עֲדִין יֵשׁ בְּחִירָה, וְאָצְלִי מְשִׁיחַ לֹא תִהְיֶה בְּחִירָה; הֵינּוּ כָּל מֵה שְׁמֵשִׁיחַ יִגְלֶה לְעַם יִשְׂרָאֵל, רַבְּנוּ כָּכָר נוֹתֵן וְאוֹמֵר וּמְגַלֶּה לְמִקְרָבָיו, אֶךְ הַהֶפְרֵשׁ הוּא, שְׁאָצְלִי רַבְּנוּ ז"ל יִשְׁנֶה עֲדִין בְּחִירָה — לְקַבֵּל אֶת הַדְּבָרִים אִם לָאוּ, אֶךְ בְּעֵת בִּיאַת גּוֹאֵל צָדֵק — לֹא תִהְיֶה עַל זֶה בְּחִירָה, וְכָלֵם יִשְׁמְעוּ אֶת דְּבוּרֵי מְשִׁיחַ, יִקְבְּלוּ אוֹתָם, וַיִּצְיָתוּ לָהֶם.

וְלִכֵּן עָלֵינוּ לְשַׁמַּח מְאֹד, שְׁאָנוּ יוֹדְעִים מִרַבְּנוּ ז"ל, אֲבָל כְּמוֹ שֶׁנִּשְׁמָוֵת יִשְׂרָאֵל סוֹבְלוֹת מִכָּל מִינֵי רִשְׁעִים אֲרוּרִים, רוֹצְחִים וְנוֹכְלִים, כְּמוֹ-כֵן כָּל מִי שְׁמִקְרָב לְרַבְּנוּ ז"ל, הוּא סוֹבֵל סָבֵל גָּדוֹל, וְכָכָל שְׁאָדָם מְקָרָב יוֹתֵר לְרַבְּנוּ ז"ל, הוּא סוֹבֵל סָבֵל גָּדוֹל יוֹתֵר. אֲבָל צְרִיכִים לִידַע, שֶׁהַכָּל בְּכָלֵל "כַּתִּיב לְמֵאוֹר", אִם אִתָּה רוֹצֶה לְהִרְגִישׁ אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, לְזַכּוֹת שְׁתֵּאִיר בְּךָ אֲמִתָּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, בְּהִכָּרַח שְׁיַעֲבֹרוּ עָלֶיךָ

פתיח למאור

שכה

משברים וגלים. וזה נאמר לגבינו. מאחר שעזרנו
הבורא יתברך שמו, שנדע מרבנו ז"ל, על-פן עוברים
עלינו משברים קשים ומרים במאד מאד. הקמנו קהלה
קדושה על שם רבנו ז"ל, ואנו סובלים סבל גדול
מאד; הסמ"ך-מ"ם לקח עצמו עלינו לשבר אותנו
ברציחה כזו, ממש כמו הגויים הרוצחים בלי שום
שמץ של רחמנות, הרי הוא מוסר ומלשין, ארור,
רשע, טמא, חוטא ומחטיא את הרבים, אך לא יצליח
כלל וכלל! וכבר אמר רבנו ז"ל: "נצחת ונאנצח" פי
מדתו מדת נצח. אך זה תלוי בנו! יש אנשים בעלי
אפי חלש, השוכחים מהר מאד את הטובות שקבלו
מרבנו ז"ל, כי בדרך כלל כשעושים לאדם איזו טובה,
עליו להיות מכיר טובה, וזו הדרך הנכונה והרצויה
— קבלת טובה מפלוני, תשיב לו, תודה לו. אבל
לדאבונו הרב, ישנם אנשים חלשי אפי, ושוכחים את
הטובות שקבלו אצל רבנו ז"ל, אזי מחזירים רעה
תחת טובה, ועליהם אומר שלמה המלך (משלי יז, יג):
"משיב רעה תחת טובה, לא תמוש רעה מביתו";
ואותם האנשים היה הענן פולטן, לאחר שהראו את
גנות מעשיהם ושפלותם, באשר אינשי דלא מעלי הם,
עשבים שוטים, שעשקו וגזלו כספי צדקה של עניים
ואביונים, ומרטו עורם של דלים ומעוטי יכלת, וכן

שפגמו בקדשת ישראל ובתורתו, ולבסוף נעשו מוסרים, שמסרו את אנשי שלומנו היקרים, "בני ציון היקרים המסלאים בפז" (איכה ד ב). ועליהם עלינו להתפלל בכל יום: "ולמלשינים אל תהי תקוה", מי שהוא בגדר מלשין, לא תהיה לו תקוה לחיות. וכן עליהם נאמר: "משיב רעה תחת טובה, לא תמוש רעה מביתו".

מה שאני מבקש אתכם, אנשי שלומנו היקרים! אנו איננו ה'שוטרים' של הקדוש-ברוך-הוא, לנו אין מאומה, אלא ה'פה' בלבד, אנו תופסים אמונתו של יעקב אבינו (בראשית כז, כב): "הקול קול יעקב", ואצלנו נתקיים (תהלים כ, ח): "אלה ברכב ואלה בסוסים, ואנחנו בשם ה' אלקינו נזכיר", אין עצמתנו אלא בפנינו! וכמאמרם ז"ל (תנחומא בשלח ט'): מה תולעת אין כחה אלא בפיה, אף ישראל אין כחם אלא בפיהם; ישנו ארז בלבנון, אילן חסון וגבה, קטרו עב מאד, ותולעת אחת קטנה — יש בכחה לחתכו, הכיצד? על-ידי פיה, שמכרסמת את האילן פעם אחר פעם, ואינה מתנגעת ומתעיפת כלל, עד שעל-ידי פיה הקטן מצליחה לכרות את העץ. כך עם ישראל — אין כחם וגבורתם אלא בפה, כל כחנו רק תפלה, ולא שום דבר

כְּתִיב לְמַאֲוֹר

שְׂכֹז

אַחַר. הִבֵּאתִי אֶתְכֶם לְמִדְבַּר שָׁמַם, לְלַמֵּד אֶת יְלַדֵינוּ
חֲנוּךְ תּוֹרְנֵי טָהוֹר, שֶׁלֹּא יִדְעוּ מַה זֶה חֲטָא, מַה זֶה
שְׁחִיתוּת, שֶׁלֹּא יִהְיוּ חֲשׂוּפִים לְכָל הַפְּרִיצוֹת הַנִּעֲשִׂיית
בְּעָרִים הַגְּדוֹלוֹת, וַיִּגְדְּלוּ יְהוּדִים כְּשָׂרִים וְקִדּוּשִׁים,
נֶאֱמָר לֵה' וּלְתוֹרָתוֹ; אֲבָל לְצַעֲרֵנוּ הָרַב, הַסֵּמ"ך-מ"ם
לֹא נָח וְלֹא שָׁקֵט, וְהִשִּׁיג אוֹתָנוּ פֶּה. זֶהוּ הַסֵּמ"ך-מ"ם
בְּכָל הַתְּגַלְמוֹתוֹ! וְהוּא כְּדִגְמַת הַכֶּמֶר שֶׁל הַעִירָה, אֲשֶׁר
מִסִּית וּמְדִיחַ אֶת תּוֹשְׁבֵי הַמְּקוֹם נִגְדָנוּ, עַל לֹא עוֹל
בְּכַפְּנוּ, בְּאֲשֶׁר נִקְיֵי כַפִּים וּבָרִי לְבָב אָנוּ, וּבּוֹחֵן כְּלִיּוֹת
וְלֵב הָאֱמֶת יוֹדֵעַ, כִּי אֵין לָנוּ שׁוֹם רְצוֹן וְכִסּוּפִים
אַחֲרֵים, לְבַד מֵאֲשֶׁר לְעַבְדוֹ יִתְבַּרֵךְ בְּלֵב אֱמֶת וּבִנְפֹשׁ
חִפְּצָה, וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ יִתְבַּרֵךְ בְּשִׁלְמוֹת מִתּוֹךְ רִגַע
וְהִשָּׁקֵט, שְׁלֹוה וְהִרְחַבַת הַדַּעַת. וְלִכֵּן אֵל לָנוּ לְהִתְפַּחַד
כָּלֵל וְכָלֵל! אֵין בְּכַחוֹ שֶׁל הַסֵּמ"ך-מ"ם וְגִנְדָא דִּלְיָה
לְהַפְחִידָנוּ אוֹ לְאִים עָלֵינוּ בְּמַעֲצָרִים מִטַּעַם הַמְּשָׁל
וְכוֹ' וְכוֹ', אֵל תִּתְרָאוּ כָּלֵל מִשׁוֹטוֹ שֶׁל הָרַע וְהַטָּמָא,
אֲשֶׁר יִדְיוּ יְדֵי עֲשׂוֹ, וּבְכַח הַזְרוּעַ מְצִיק וּמְצַר לָנוּ
בְּפִנְתָנוּ הַשָּׁקֵטָה. הֵלֵא הוּא וְכַת אֲנָשֵׁי הוֹלְכִים בְּחֻקֵי
סְדוּם וְעַמּוּרָה, חֻקֵי כְזָב וּמְרָמָה, הַפֶּךְ הָאֱמֶת הַצְרוּפָה
וְהַזְכָּה. וְכַפִּי שְׁמִסְפָּרִים חֲכָמֵינוּ הַקִּדּוּשִׁים (עִין יִלְקוּט
שְׁמַעוֹנֵי בְּרֵאשִׁית, רַמְזו ע'), עַל אֲלִיעֶזֶר עֶבֶד אַבְרָהָם, שֶׁהִגִּיעַ
לְסְדוּם, וְאַחַד פָּתַח אֶת רֵאשׁוֹ וּפְצָעוֹ, וְהִלְכוּ לְמִשְׁפָּט

סדום, והשופט פסק, שאליעזר צריך לשלם לזה שהכאן — היִתְכֵן?! אלא זו עלילת סדום ועמורה! וכן ארע אצלנו... הרי לכם מהי שנאה ושטנה! ועל-כן איננו צריכים לפחד משום דבר, אלא מאבינו שבשמים, אין כחנו אלא בפנינו! הפה זו החרב שלנו, הכלי זין של יהודי זו התפלה, ובאמתחתנו יש נשק זה ששמו: תפלה!

ולכן אבקש אתכם, אנשי שלומנו היקרים! באו ונתפלל, באו ונספר להקדוש-ברוך-הוא איך אנו סובלים מלבן הארמי, גנב וגזלן, וחבורת מרעיו, נוכלים, קלים, ריקים ופוחזים, מוסרים ומלשינים. אבל לנו זו טובה גדולה — כל הצרות והסבל הזה, "כתית למאור", בזה שכותשים אותנו יותר ויותר, על-ידי-זה נזכה להאיר יותר, נזכה לזכך את נשמתנו באור יקרות, נזכה להקים דורות קדושים וטהורים. אבקשכם מאד, לא לילך באלימות, אין זו דרכנו, ואין זו מדתנו, אצל רבנו ז"ל היתה היסוד דרך ארץ, ואמר, שקיסרים ומלכים היו יכולים לשלח ילדיהם ללמד דרך ארץ אצלי שאני מלמד את אנשי; נא ונא לא להתגרות באף אחד! אומרים חכמינו הקדושים (עין ברכות ז:), שאסור להתגרות ברשעים. הבה נתאחד יותר

ויותר, זהו החוב המנח עלינו עתה; על עם ישראל יש עכשו גזרות קשות מאד, עננים שחרים מעיבים שמי רום, ורק דבר אחד יכול למנע מאתנו את גזרת האסון הנורא, המחכה על כלל ישראל — אחדות ואהבה שתהיה בינינו! לזכות לתקן את כל העולם — זאת איננו יכולים, ואי אפשר כלל וכלל! אף שאנו ערבים זה לזה, כמאמרם ז"ל (סנהדרין כז:): ישראל ערבים זה בזה, עם כל זאת אין יכולים לתקן את העולם, אף זאת אנו מסגלים — לפרסם ולגלות את אור רבנו ז"ל, בזה שאנו מפיצים ספרי רבנו ז"ל, ובפרט את החוברות והקונטרסים היקרים, המרוים ומשקים כל נפש עיפה וצמאה, בזה אנו מקרבים יהודים אל הקדוש-ברוך-הוא, וזהו עקר התקון נגד הערב-רב, שהתערבו בינינו גויים מאמות העולם, והם ממררים את חיינו. חכמינו הקדושים אומרים (עין גטין נו:): על הפסוק (איכה א, ה): "היו צריה לראש" — אלו הצרים נעשו ראשים. והנה אנו עדים פה, שהרע המקומי, כדגמת כמר, הוא המסית, הוא המדיח את תושבי המקום נגדנו. ולכן אל תסתכלו בפרצופו, כי טמא מטמא הוא, ואני אפרסמו בכל העולם כלו, שהוא הגנב והנוכל, אשר גוזל כספי הממשל, ואין איש פוצה פה ומצפצף, אין איש חוקר ובודק אחר מעלליו

ועולותיו ונכליו הרעים, אשר מפרסם לכל, כאלו עומד הוא בראש מוסדות מפארים, ולא דבים ולא יער, ותחת מסוה פקטיבי מקבל תקציבים מן הממשל, הון עתק, והכל משלשל לכיסו הפרטי... ואנו העניים והאביונים, שאין לנו אלא ד' אמות של הלכה, אותנו רודפים השכם והערב, בשעה שכל חפצנו ורצוננו, כסופינו והשתוקותנו רק — לחנוך את ילדינו בחנוך תורני כשר בתכלית, שלא ידעו בגינו ובנותינו שום רע וזמה, רק טהרה וקדושה. אין לנו שום אינטרסים אחרים — אלא לעבד את הקדוש-ברוך-הוא בלב אמת ותמים, באמונה ברוחה ומזככת.

אנשי שלומנו היקרים! כמה אני צועק וצווח, ודורש ומבקש, באו נתאחד יחד! באו נעשה חסד זה עם זה, עם ישראל רחמנים, בישנים וגומלי חסדים (יבמות ע.ט.); באו נשמח בצותא, ולא נפחד משום בריה בעולם, בביתכם תשמעו כלי זמר ושירה ונגינה, ואל תחששו כלל, נגע הצרעת הזה יחלף כאבק פורח, אבל כל נחדל להתפלל להקדוש-ברוך-הוא: "ולמלשינים אל תהי תקוה", כל אלו המעלילים עלינו עלילות רשע, הקדוש-ברוך-הוא יקח אותם מן העולם במיתה משנה, ולא תהא להם תקומה, ורק הקדוש-

שלא

כְּתִית לְמֵאוֹר

בְּרוּךְ-הוּא יִטַל אוֹתָם, וְלֹא בְּשֵׁר וְדָם, אָנוּ אֲנָשִׁים
תְּמִימִים וַיִּשְׁרִים, עֲנִיִּים וְאֲבִיוֹנִים, עִם נִרְדָּף אֲשֶׁר בְּקִשֵׁי
קוֹנִים פֶּת לַחֲמָם לְהִשְׁבִּיעַ רַעְבוֹנָם, וּמִוִּרְטִים אֶת עוֹרְנוֹ,
וְאֵינָנוּ מְקַבְּלִים כָּלֵל סִיוֵעַ וְעֶזֶר מִשׁוּם גּוֹף. וְאֵלוֹ
הַסֵּמ"ך-מ"ם וְכַת דְּלִיָּהּ, רָשַׁע מְרָשָׁע, אֵין לוֹ אֵף כּוֹלֵל
אֶחָד, אֵין לוֹ אֵף חֶדֶר וַיִּשְׁיבָהּ, וְגוֹבָה כִּסְפֵי צְבוּר
לְצַרְכָּיו הָאִישִׁיִּים... וְלָכֵן "כְּתִית לְמֵאוֹר", אִם אָנוּ
רוֹצִים שְׁנִשְׁמָתָנוּ תְּאִיר יוֹתֵר וַיּוֹתֵר לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא, עָלֵינוּ לְדַעַת, מַה זֵּית, כָּל מַה שְׁכּוֹתָשִׁים אוֹתוֹ
— מוֹצִיא שְׁמֵן זֵית זָךְ, כֶּף גִּשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, כָּכֵל
שְׁמֵכִים אוֹתָם — מְאִירִים יוֹתֵר. הַתְּכֵלִית בְּזֵה הָעוֹלָם
רַק לְדַבֵּר אֶל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְלָכֵן אֲנִי רוֹצֵה
שְׁכַלְכֶם תִּתְפַּלְלוּ לִפְנֵי אֲדוֹן כָּל, וְתִפְּלוּ תַחֲנוּנִים וְצַקוֹן
לַחֵשׁ לִפְנֵי יוֹשֵׁב תְּהִלָּה, שְׁיִרְחַם עָלֵינוּ וַיִּמְלֹטֵנוּ מִהַפַּח
יְקוּשׁ הַזֶּה. וְתִהְיוּ שְׂמִחִים וְעֲלִיזִים, בְּשִׂמְחָה אֵין
סוֹפִית, שְׂזַכֵּנוּ לְהִתְקַרֵּב אֶל רַבְּנוּ ז"ל, וְאָנוּ זוֹכִים
לְקַיֵּם אֶת עֲצוֹתָיו הַקְדוּשׁוֹת, וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ
בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה. וְתִקְיָמוּ אֶת רְצוֹן רַבְּנוּ ז"ל, שְׁלִמְדָנוּ
לְנֶהֱגַ בְּדֶרֶךְ אֶרֶץ נִפְלְאָה, וְלְהִתְבּוֹדֵד הַרְבֵּה לְהַקְדוּשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא, שְׁיִסִּיר אֶת נִגְעַ הַצָּרַעַת מִתּוֹכָנוּ. וּמוֹבָא
בְּדַבְּרֵי רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּשֵׁי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן רֵל"ט): הַתְּפִלָּה
אֵינָה מִתְקַבֵּלֶת, אֶלָּא עַל-יְדֵי שְׁלוֹם. אִם יִהְיֶה שְׁלוֹם

בֵּין נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל — הַתְּפִלוֹת תְּתַקַּבְּלָנָה; אֵינָנו
 יְכוּלִים לְתַקֵּן אֶת הָעוֹלָם, אֲלֵא אֶת הַקְּהֵלָה שְׁלָנוּ. וְלִכֵּן
 אֲנִי פּוֹנֵה אֲלֵיכֶם, וּמִבְּקֵשׁ אֶתְכֶם חַד מִשְׁמַעִית —
 אֵינְנִי רוֹצֵה שְׁבַקְהֶלָה שְׁלִי יִהְיֶה אֶחָד הַשּׁוֹנֵא אֶת
 זוּלְתוֹ, וְאִם יֵשׁ בֵּינָנוּ מִיִּשְׁהוּ שְׂיֵשׁ בְּלִבּוֹ עַל חֲבֵרוֹ,
 אֲבַקְשׁוּ לַעֲזוֹב אֶת הַקְּהֵלָה, אֵינְנִי רוֹצֵה, שְׁבַקְהֶלְתָּנוּ
 יִהְיוּ אֲנָשִׁים הַשּׁוֹטְנִים זֶה אֶת זֶה! יְהוּדִים הַמוֹסְרִים זֶה
 אֶת זֶה! מִסְפִּיק סְבֵלָנוּ מִלְּבַן הָאֶרֶץ וְחֶבֶר מְרַעֲיוֹ,
 מִשְׁקָצִים וּמִתְעַבִּים, שְׁגָנְבוּ וְגָזְלוּ אֶת אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ,
 וְהִרְבוּ וְהִפְרוּ רָשַׁע בְּקִרְבָּנוּ, וּבָגַס נִצְלָנוּ מֵהֶם, וְנִפְלְטוּ
 מֵאֲתָנוּ. אֲנִי מְאֹד מְאֹד מִבְּקֵשׁ, שְׁבַקְהֶלָה שְׁלִי יִשְׂרָה רַק
 שְׁלוֹם וְאַהֲבָה, וְעֲזָרָה הַדְּדִית, וְלִהְרַבּוֹת בְּצַדִּיקָה וְחֶסֶד,
 עַל זֶה נִבְּנִית הַקְּהֵלָה שְׁלִי, זֶה הִיסוּד אֲצִלָּנוּ, אֱלוֹ
 עֲמוּדֵי הַתּוֹף הַתּוֹמְכִים בְּבִנְיַן הַקְּהֵלָה. וְכֵן לְשַׁרֵּשׁ
 מִתּוֹכָנוּ עֲשׂוּבִים מְרִים כְּגִידִים, הַמְרַבִּים שְׁחִיתוֹת וְעוֹל,
 עֲזְרוּ לִי לְהוֹקִיעַ אוֹתָם וּלְעַקְרָם, לֵאלֹא שׁוּם הַפְּרָשׁ כָּלֵל,
 אֲנוּ קְהֵלָה קְדוּשָׁה, הָרוֹצִים רַק אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
 אֲנוּ קְהֵלָה קְדוּשָׁה הָרוֹצִים לְחַנּוּף אֶת יְלָדֵינוּ רַק לַעֲבֹד
 אֶת הַבּוֹרָא יְתַבְרַךְ שְׁמוֹ, לְהִיּוֹת קְדוּשִׁים וּטְהוּרִים,
 שְׁהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִשְׂרָה שְׁכִינָתוֹ בְּתוֹכָנוּ, שְׁהַקְּדוּשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא יַחַפֵּץ לְגוֹר עִמָּנוּ. אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים
 (סִנְהֶדְרִין קַח): לֹא נִחַתְתֶּם גְּזֵר דֵּינָם שֶׁל דוֹר הַמַּבּוּל, אֲלֵא

על הגזל; דור המבול היו משקצים ומתעבים בנאוף, "כי השחית כל בשר את דרכו" (בראשית ו, יב), והקדוש-ברוך-הוא עדין חפה והמתין, כיון שפשטו ידיהם בגזל, אמר הקדוש-ברוך-הוא (שם ו, ז): אמתה את האדם. למדים מכאן חמרת עון הגזל; אינני רוצה שימצא בקהלתנו אדם אחד הגוזל מזולתו ממון, ואם לזה מישהו מחברו — יפרע חובו עד תמו, ואוי לו למי שלא יעשה כן, אשר הוא בחזקת (תהלים לז, כא): "לזה רשע ולא ישלם"; קהלתנו היא קהלה של תורה, של תפלה, של חסד וצדקה, ואינני רוצה שידבקו בה ספיחי זדון ורשע. ולכן אבקש אתכם מאד — עזרו לי, עוברים עלינו עתה צרות רבות, אבל עלינו לזכור מה שאמר הקדוש-ברוך-הוא: "ויקחו לך שמן זית זך 'פתיית למאור'", אם רצוננו שנשמתנו תאיר באור אין סוף ברוך הוא, שנזכה להרגיש את הקדוש-ברוך-הוא, עלינו לידע, שבהכרח שיעברו עלינו משברים וגלים קשים. עברנו סבל רב בפשועות, בחדשים ובשנים האחרונות, אבל זאת תדעו, שלא יארף זמן רב, "לא לעולם חסן" (משלי כז, כד), ועוד מעט נפטר מכל הצרות הללו, אבל זה תלוי בנו — אם נתאחד יחד! אם נעזר זה לזה! אם נסעד זה את זה! על-ידי-זה נזכה לגאולה, נזכה להביא את משיח צדקנו, נזכה להמשיך

אֶת הַשְּׂכִינָה בֵּינֵינוּ, וּבֹו בְּרָגַע שֶׁתְּשֻׁרָה הַשְּׂכִינָה
 בְּקִרְבָּנוּ, שׁוֹם אָמָה וְלִשׁוֹן לֹא יוּכְלוּ לָנוּ, וּמְכַל שֶׁכֵּן
 אֵלוֹ הַרְשָׁעִים יִתְבַּטְּלוּ כַּחֲלוֹם יְעוּף. וְלִכֵּן עָשׂוּ כָּל
 שְׂבִיכְלִתְכֶם לְשָׂרֵשׁ מֵאֲתָנוּ אֶת כָּל הַזְּהֵמָה וְהַטְּמָאָה
 וְכוּ', אֶת כָּל הַשְּׁוֹעֲלִים קְטַנִּים מְחַבְּלֵי כְּרָמִים, וְהַכֹּפֵל
 הַדָּבָר — אִם יֵשׁ לְמִישָׁהוּ שֶׁטָּנָה עַל זִוְלָתוֹ, אֵינְנִי
 רוֹצֵה שְׂיִתְעַרֵּב בְּקִהְלָה שְׁלִי, כִּי אֵין לִי שׁוֹם שְׂיִכּוֹת עִם
 רִיב וּמַחְלָקָת, הַקִּהְלָה שְׁלִי בְּנִיתִי בְּיִזַּע וּבְדָם עַל טְהָרַת
 הַקֹּדֶשׁ, עַל אֲדָנִי הַמוֹסֵר וְהִירָאָה, הַיֵּשֶׁר וְהַצָּדֵק.

רְאוּ לְהִתְחַזֵּק בְּיָתֵר שְׂאֵת וּבְיָתֵר עֵז, הַקְּדוֹשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא אוֹהֵב אֶתְכֶם, וְלִכֵּן עוֹבֵר עֲלֵיכֶם מֵה שְׁעוֹבֵר,
 כָּל אֵלוֹ הַפְּחָדִים הֵם רַק לְקִרְבָּנוּ יוֹתֵר וְיוֹתֵר אֵלָיו. אִף
 שְׁלִכְאוּרָה, אֵלוֹ הַרְשָׁעִים הַשִּׁיגוּ חֵיל, אֵין זֹאת אֶלָּא
 לְמִרְאָה עֵינַיִם בְּלָבָד, עוֹד מְעַט הַכֹּל יִתְהַפֵּף לְטוֹבָה,
 כָּל הָרַע לְטוֹב יִהְיֶה, כָּל הַצָּרוֹת תִּתְהַפְּכֶנָה לִישׁוּעוֹת,
 וּבַפֶּרֶט — אִם נִתְאַחַד יַחַד כְּאִישׁ אֶחָד בְּלֵב אֶחָד. וּמִי
 שְׂאֵינוּ מְסַגֵּל לְקַיֵּם אֶת הַלְּאוּ שֶׁל (וַיִּקְרָא יֵט, יז): "לֹא
 תִשָּׂא אֶת אַחִיךָ בְּלִבְבְּךָ", יְקוּם וְיִלֵּךְ מֵאֲתָנוּ לְשָׁלוֹם,
 בְּטָרֵם נִצְטָרֵךְ לְגַרְשׁוֹ, אָנִי רוֹצֵה קִהְלָה קְדוֹשָׁה
 הַלּוֹמְדִים תּוֹרָה בְּהִתְמַדָּה רַבָּה, וּמִתְפַּלְּלִים בְּדַבְּקוֹת
 וּבְכֻנָּה גְדוּלָה, וּמְקַפִּידִים עַל קִלְעָה כְּבַח־מוֹרָה, "וְאִישׁ

שלה

פתיית למאור

את רעהו יעזרו ולאחיו יאמר חזק" (ישעיה מ), ראו להתאחד יחד באחדות הבורא יתברך שמו, ואז תראו את הנסים נגלים שיעשה עמנו הקדוש-ברוך-הוא. עכשו הוא הזמן שעלינו לרקד מרב שמחה, עלינו לשמח ולשמח זה את זה, וכל יום ויום אחר כל תפלה ותפלה תצאו ברקוד, ויש לנו במה לשמח ולרקד, שאנו יודעים מרבי אמת כזה, רבי נורא ונפלא כזה, רבי המחיה אותנו, רבי המשמח אותנו, רבי המגלה לנו את הקדוש-ברוך-הוא, איזו שמחה צריכה להיות לנו! תתחזקו יחד ותעזרו זה לזה, ובזכות זה נזכה כבר להגאל גאלת עולם. רק אחדות, רק אהבה, רק שלום — זה מה שיחזיק אותנו, זה מה שיחזק אותנו.

ולכן אנשי שלומנו היקרים! היות שאנו רוצים להיות מזככים, בחינת: שמן זית זך "פתיית למאור", חפצנו לזכות להיות גר תמיד להקדוש-ברוך-הוא, בעבור זה עובר עלינו מה שעובר, והקדוש-ברוך-הוא שאמר לעולמו די, יאמר לצרותינו די, אף עלינו לראות בכל מיני אפנים שבעולם רק להתאחד יחד ביקר שאת וביקר עז. ואני חוזר ומדגיש — לבנות קהלה זה רק על-ידי אחדות! וצריכים לידע, כמו שיד יש בה חמש אצבעות, וכל אצבע יש לה צורה אחרת,

כָּךְ בְּנֵי-אָדָם, כָּל אֶחָד יֵשׁ לוֹ פְּרָצוּף אַחֵר, וּכְמֵאֲמָרָם
 ו"ל (בְּרִכּוֹת נח): כְּשֵׁם שֶׁפְּרָצוּפֵיהֶם שׁוֹנִים, כָּךְ דְּעוֹתֵיהֶם
 שׁוֹנוֹת, וְאֵין יְכוּלִים לְהִכְרִיחַ דְּעֵתוֹ עַל זֹלָתוֹ, אֲבָל
 כָּל־ם צָרִיכִים לְהִתְאַחַד בְּאַמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבָּרֵךְ.
 וְאוֹמֵר רַבְּנּוֹ ו"ל (לְקוּטֵי-מוֹהֲרָ"ן, חֶלֶק ב', סִימָן ב'), שֶׁאֲצִלוֹ
 יִתְבָּרֵךְ מְאֹד חָשׁוּב, כְּשֶׁפְּעֻלוֹת מְשֻׁנוֹת מִתְאַחְדוֹת
 בְּאַחְדוֹת הַפְּשׁוּט; כָּל אֶחָד מֵאַתְּנוּ נִרְאֶה אַחֲרֵת
 מִזֹּלָתוֹ, אֲבָל בְּיַחַד אָנוּ יָד אַחַת, בְּעֵלֶת חֵמֵשׁ אֲצַבְעוֹת,
 כְּמוֹ-כֵן אֵף שֶׁאָנוּ שׁוֹנִים זֶה מִזֶּה — בֵּין בְּמִרְאֶה, בֵּין
 בְּדַעַת, אֲבָל בְּדָבָר אֶחָד אָנוּ מְאַחְדִים — בְּהִקְדוּשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא וּבְהִצְדִיק; כִּי הֵא בְּהָא תִּלְיָא, כָּל מִי שֵׁישׁ
 לוֹ אֱמוּנַת חֲכָמִים — יֵשׁ לוֹ אֱמוּנָה בְּהִקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-
 הוּא, וְכֹל מִי שֵׁישׁ לוֹ אֱמוּנָה בְּהִקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא —
 יֵשׁ לוֹ אֱמוּנַת חֲכָמִים, אֲבָל מִי שֶׁנִּפְגְּמָה אֲצִלוֹ אֱמוּנָה
 בְּהִקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, סִימָן שֶׁנִּפְגְּמָה אֲצִלוֹ אֱמוּנַת
 חֲכָמִים, וּמִי שֶׁנִּפְגְּמָה אֲצִלוֹ אֱמוּנַת חֲכָמִים, סִימָן
 שֶׁנִּפְגְּמָה אֲצִלוֹ הָאֱמוּנָה בְּבוֹרָא יִתְבָּרֵךְ; הִקְהֵלָה שְׁלָנוּ
 בְּנוּיָה אֵף וְרַק עַל יְסוּד אֱמוּנַת חֲכָמִים, וְאֵת הַלְיָצָנִים
 אָנוּ מוֹקִיעִים, כְּמוֹ שֶׁצָּרִיכִים לְהוֹקִיעַ אֶת עֲמֶלֶק,
 שְׁמִכְנִיס סְפָקוֹת בְּבְנֵי-אָדָם (שְׁמוֹת יז): "הֵישׁ הַוַּי"ה
 בְּקַרְבְּנוֹ אִם אֵין וְגו', וְעַל הַפְּסוּק (מִשְׁלֵי יט, כה): "לֵץ
 תִּפְּה" — זֶה עֲמֶלֶק (שְׁמוֹת רַבָּה, פְּרָשָׁה כז, סִימָן ו'); וְכֵן

פְּתִיחַ לְמֵאוֹר שֶׁל

פְּרָעָה הָיָה לִיֶּצֶן גָּדוֹל, וּמַחֲמַת שְׂרָצָה לְהִצִּיק לְעַם
יִשְׂרָאֵל, וְהָיָה רָשָׁע וְאַכְזָרִי מְאֹד, כְּדֵי לְתַרְץ אֶת עֲצֻמוֹ
— עָשָׂה לִיֶּצְנוֹת, כְּמוֹ-כֵן יִשָּׁנֵם כָּאֵן לִיֶּצְנִים, וְהֵם
יּוֹדְעִים שְׂמַחֲצִיפִים פְּנִיָּהֶם נֶגְדַּ הַשָּׁם וְצַדִּיקוֹ, וּכְדֵי
לְכַסּוֹת אֶת עֲזוֹתָם — הֵם מְתַלּוֹצְצִים. וְלָכֵן אֲבַקֵּשׁ
אֶתְכֶם לְבַל תִּהְיֶה לָכֶם שְׂיִכוֹת עִם הַלְּצִים הַלָּלוּ,
שְׂיִמְשְׁכוּ אֶתְכֶם בְּלִיֶּצְנוֹתָם, וְתִתְרַחֲקוּ מֵהֶם כְּמוֹ
שְׂבוֹרְחִים מֵאֵשׁ שׁוֹרֶף; יַעֲזֹר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
שְׂנֹזֶכֶה לְהִרְחִיב אֶת הַקְּדוּשָׁה, וְתִהְיֶה לָנוּ קְהֵלָה
קְדוּשָׁה, קְהֵלָה שְׂמֻחָה, קְהֵלָה בְּרוּכָה, קְהֵלָה הַנְּהַגְנִית
מִזִּיו הַשְּׂכִינָה, קְהֵלָה שְׂיִלְדִיָּה מְתַחַנְכִים עַל בְּרַפִּי
הָאֻמוּנָה עַל דֶּרֶךְ יִשְׂרָאֵל סְבָא, קְהֵלָה שְׂאִין מְדַבְּרִים
בָּהּ מֵאֶף אֶחָד, אֲלֵא מֵאֻמוּנָה לְבַד, קְהֵלָה הַמְּשִׁתֶּת
עַל יְסוּדוֹת שֶׁל תְּפִלָּה לְבוֹרָא עוֹלָם: "רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם,
רְאֵה נָא בְּעֵינֵינוּ, פְּדֵנוּ וְהַצִּילֵנוּ מִן הַקָּמִים עָלֵינוּ, הֵן
רַק אַתָּה יְכוֹל לַעֲזֹר לָנוּ לְצֵאת מִמְּצוּקוֹתֵינוּ, וּמִן הַרְּשָׁת
שְׂפָרְשׁוֹ הַרְּשָׁעִים תַּחַת רַגְלֵינוּ"; וְלִבְקֶשׁוֹ יִתְבַּרֵךְ —
אִם הֵם יַחֲזְרוּ בְּתִשׁוּבָה — מַה טוֹב וּמַה נְּעִים, וְאִם
לֹא — שְׂיִצְאוּ מִזֶּה הָעוֹלָם מַה שְׂיִוֹתֵר מֵהֶר. אֵינָנו
מְשִׁתְּמָשִׁים בְּכַח הַזְּרוּעַ, אֵין כַּחֲנוּ אֲלֵא בְּפִינוּ! לֹא
נִגְעָנוּ בְּאִישׁ, וְלֹא נִגַּע בְּשׁוֹם בְּרִיָּה, אֵינָנו רוֹצִים דְּבַר,
אֵינָנו חֲפָצִים מְאוּמָה כָּלֵל וּכְלָל, אָנוּ רוֹצִים רַק אֶת

שלה

פתית למאור

הקדוש-ברוך-הוא! אם יניחו לנו בְּשֶׁקֶט — מה טוב
ומה נעים, ואם לאו — הקדוש-ברוך-הוא מנהיג
עולמו בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים, בְּצֶדֶק וּבְמִשְׁפָּט, וישלם לאלו
הַרְשָׁעִים הַמְּשִׁיבִים רָעָה תַּחַת טוֹבָה, שְׁלֹא תָמִישׁ רָעָה
מִבֵּיתָם. כָּל כַּחֲנוּ זֶה תִּפְלָה! וְהַכֹּפֵל הַדָּבָר — תְּשַׁלְּמוּ
בֵּינֵיכֶם, וְמִי שְׂאִינוּ יָכוֹל לְהַשְׁלִים עִם זולתו, שְׂיַעֲזֹב
אֶת קְהֵלְתָנוּ, וְמִי שְׂחָיֵב כֶּסֶף — יִפְרַע חוּבוֹ מְהֵרָה,
וְלֹא — אֵין לוֹ מְקוֹם אֲצִלָּנוּ.

הקדוש-ברוך-הוא רוצה לגור בינינו, אֲזִי בֵּאוּ
נְתַאֲחַד יַחְדָּו, וְנַעֲזֹר זֶה לְזֶה, וּבְזִכּוֹת זֶה נִזְכָּה,
שֶׁהַשְּׂכִינָה תִשָּׁרָה בְּתוֹכָנוּ, וְנִזְכָּה כָּבֹד לְהַצִּיל אֶת כָּלֵל
נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל.

תם ונשלם, שִׁבַּח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם!